

1711.

1. Barkensteinus, Johannes Christophorus: De haereticis.
accens oratio de causis corruptae jurisprudentiae
(Oratio deest).
2. Barthmann, Ignatius Josephus: De fœdis ecclesiasticis.
3. Bocklerus, Johannes Henricus: De emphyteosi
4. Felgus, Johann Henricus: De usu servitus consuetudinis
Villigani. tam in foro Romano quam in foro
Gallico.
5. Felgus, Johann Henricus: De clandestina
dispensatione
6. Harenberger, Johann Valentinus: De decimis
7. Marbachius, Henricus: Praesertationum . . . ad L
decisiones Imp. Justiniani I. prima ad l. c. l. c.
de negotiis gestis: De negotiis prohibente dominico
gestis

1711.

8. Scherzger, Johann Georgius: De ostracismo
9. Scherzger, Johann Georgius: Differentiæ aliquot
juris statutarii Argentineensis et juris civis Ro-
mani
10. Schrenck, Franz Nicolaus: De reconventione

1712

1. Broclerus, Joh. Henricus: De tumultibus rusticis
seculo XVI motis
2. Broclerus, Johann Henricus: De jure primogeniturae
et apanagi
3. Feltyus, Joh. Henricus: Ex historia Henrici sancti
Imp. Rom. Germanici selecta quaedam.

1713.

1. Feltyus, Joh. Henr.: De testibus ultimarum voluntatum.

1713

2. Feischmann, Jo. Frid: De tutela dativa pupillorum
Illustrium
3. Geping, Philippus Reinhardus: De conventibus deputato-
rum nobilitatis . . . Dec. 1707.
4. Hammerer, Joh. Fridericus: De juramento calumniae.
5. Manweg, Ludovicus Zenobius: De usaris.
6. Milet, Stephanus: De juris dictione patrimonialis
Gallis des droits de justice
7. Schatzjuss, Joh. Georgius: De juramento calumniae
8. Schatzjuss, Joh. Georgius: De vindicta honorum.
9. Weidmann, Francisc. Josephus: De praescriptione actio-
nis hypothecariae

1714.

1. Boederus, Johann Henricus: De agrimensuris.

1714

2. Felgius, Joh. Mauricius: Quaestiones quaedam de fidei commissis feudalis
3. Felgius, Joh. Mauricius: En historia Maurici Sancti Imp. Rom. Germanici selecta quaedam.
4. Felgius, Joh. Mauricius: Excerpta controversiarum juridicarum de commutato
5. Felgius, Joh. Mauricius: Controversiae quaedam circa successiones ab intestato quoad ascendentes et collaterales.
6. Pies, Joh. Leopoldus: De contumacia.
7. Fehrl, Ludovicus, Claudius: De impotentia legitima et ab intestato in Trebellianicam.
8. Helmsletter, Phil. Henr: An status ecclesiastici habuerint regalia tempore Francorum?
9. Homingerus, Joh. Sigismundus: De mesentrio.

714.

- Navarre, Francisus, de: De officio judicis
Salomon, Nicolaus: An filius fideicommissi gravatus,
si reliquat liberos, teneatur ad fideicommissi
praestationem?
Widow, Conradus: Specimen praeceps optimas juris
Romani leges negligentis.

715

- Boellerus, Jo. Henr.: De senatus consulto Muc.
Domitiano.
Fellyus, Joannes Henricus: De benedictione sacer.
dotati
Fellyus, Joannes Henricus: De rei vindicatione
Fellyus, Joannes Henricus: De donationibus mortis
causa.
Fellyus, Joannes Henricus: De differentia usurarum
et annuarum reddituum.
Fellyus, Joannes Henricus: De tutela materna et avita.

1715.

7. Feltyus, Joh. Henricus: De cautione usurae
8. Schertzius, Joh. Georgius: De legitimatione per subse-
quens matrimonium.
9. Heberadius, Wils: De regem virosque potestatem
suae pro iurejurando valente.

ia
lsc.
un

1711
1. *De regibus, de. hinc* - de conditione imperatorum
2. *De regibus, de. hinc* - de legitimatione per solum
matrem in abstrahendo.
3. *De legitimatione, de. hinc* - de regum imperatorum legitimatione
per solum per juramentum valente.

9715

No: gest: 700.

I. N. D. N. J. C.
THESES JURIDICÆ
DE
EMPHYTEUSI

27 11, 3

Quas
Adjuvante DIVINO NU-
MINE

P R Æ S I D E
VIRO *Nobilissimo, Consultissimo atque*
Excellentissimo

DN. JOHANNE HENRICO
BOECLERO,
U. J. D. & Juris Publici Professore,
In Alma Argentoratensi Universitate

SOLENNITER Defendet
JOHANNES KIEN, Oberehen-
heimensis, Auctor & Respondens.

D. II. Novembris M DCC XI.

—•••••—
ARGENTORATI,
Literis DANIELIS MAAGII.

DEO,
PATRIÆ,
PATRONIS,
ATQUE
AMICIS.

Controversia I.

*An ad Concessionem Emphy-
teuseos requiratur hære-
dum legitimorum Consen-
sus?*

Iure Civili Romano ad Emphy-
teuseos concessionem hæredum con-
sensum regulariter non requiri evin-
cit jus libere disponendi de bonis
suis cuilibet domino pleno conces-
sum, nisi specialis lex aut conventio obstet. Sane
omnium bonorum donatio si permittitur, multo
magis etiam Emphyteusis omnium bonorum seu plu-
rimorum, seu aliquorum approbari meretur, nec ob-
stat Jus eorum hæredum, quibus legitima pars por-
tionis ab intestato necessario relinqui debet, quia in
his casibus ponitur a legislatore exceptio, quæ re-
gulam firmat in casibus non exceptis, uti itaque do-
natio ob læsionem legitimæ rescindi potest, ita &
A 2 im-

immodica Emphyteuseos concessio, si jus hæredum læsum sit, reprobatur.

Regula ergo Juris Civilis est, ad emphyteuseos concessionem hæredum legitimorum consensum non requiri: exceptio est 1. nisi ejus conditionis sit ut legitima lædatur 2. nisi Constituens Emphyteusin sit vasallus, 3. nisi hæredibus allodialibus jam jus quæsitum sit, uti id contingit in bonis majoratus & fideicommissis familiae.

Nec obstat Jus Teutonicum vetus quo bona distinguuntur in avita & in acquisita, Item in propria, sive allodialia, & feudalia, in horum utroque genere *liberorum consensus ad alienationem requisitus fuit* Jure teutonico veteri, annotante Illustri Schiltero in *Comm. ad Jus Allem. feud. p. 328.* De allodiis testatur Jus Saxonicum Prov. L. I. & L. II. *On der Erben gelop und one echte ding mag kein mann sin eigen Guth noch sine Lute vergeben.* Conf. *Jus Allem. provin. ex edit. Meichsn. fol 66. Cap. XXI. XXV. art. 75. Lib. 3. Jur. Prov. Sax.* Etiam jure Gallico distinctio bonorum adhuc superest qua bona dividuntur in propria & acquisita, propres & Conquests ou acquets, & illa iterum subdividuntur in antiqua & nova, *propres anciens & naissans*: de quorum Juribus singularibus videantur Jurisconsulti Gallici.

Con-

Controversia II.

An ad Emphyteuseos Constitutionem necessario requiratur Scriptura.

Scripturam ex se & sua natura nunquam ad effectum contractus necessariam esse sana dicitur ratio, quamvis eadem utilitatem illius in probatione non possit non nobis commendare atque persuadere, quoniam tamen in societate civili duplici potissimum vinculo tenemur *aut legis aut pacti*, hinc in quolibet contractu perspectu necessarium est an voluntas legislatoris, an vero speciale paciscentium arbitrium necessitatem Scripturæ injunxerit; In præfenti questione, cum agatur de necessitate Scripturæ à legislatore in contractu Emphyteutico injuncta, eademque à plurimis doctoribus in dubium vocetur, ante omnia ipsa legis verba inspicienda sunt, ut eo clariora de natura Contractus & legislatoris intentione ratiocinia fuscipi queant.

Verba legis *1. Cod. de Jure Emph.* hæc sunt, *Jus emphyteuticarium neque conductionis neque alienationis esse titulis adjiciendum, sed hoc Jus tertium esse constituimus ab utriusque memoratorum contractuum societate seu similitudine separatam. Conceptionem item Definitionemque habere propriam & justum esse validum.*

*undique Contractum in quo cuncta, qua inter utrasque contrahentium partes, super omnibus vel etiam forin-
tis casibus pactionibus NB. Scriptura Interveniēte ha-
bitis placuerim firma illibataque perpetua stabilitate
modis omnibus debeant custodiri.*

Ex hoc Textu Dionysius Gothofredus in notis ad dictam legem putat in Contractu Emphyteuti-
cario necessario ab initio requiri Scripturam eaque
absente contractum non valere, allegatque eam in
rem Clarum. l. 4. de Emphyt. quest. 4. ex communi
DD. opinione hoc asserentem Conf. Carpzov. P. 2.
C. 39. Def. 7. n. 6.

Scripturam enim ad hunc contractum necessa-
riam esse probant 1. ex eo quia verba legis alias fru-
stranea essent quae tamen verbis dispositivis & qui-
dem ablativis absolute positae scripturam intercede-
re debere jubent 2. quia dicitur, hunc Contractum
Conceptionem Definitionemque habere propriam,
& justum esse validumque Contractum in quo cun-
cta &c. *Scriptura interveniente &c.* debeant custodi-
ri, nam hoc modo propria *Conceptio* Contractus non
tantum definitur, scilicet ut *mediante Scriptura* con-
cipiatur, sed & ipse Contractus justus esse dicitur in
quo cuncta, *Scriptura interveniente* custodiuntur,
3. quia verba illa relative non possunt intelligi, quon-
iam species facti nulla recensetur, & alias cuilibet
rustico innotescit, pactiones intercedente scriptura
observandas esse. Contrariam sententiam fovent Mo-
linaeus ad consuetudines Parisienses §. 33. Harprecht.
ad §. 3. Inst. de loc. Cond. n. 58. & in not. Jul. Clarus.
§. Em-

§. *Emphyteusis* q. 4. Bachovius *V. I. D.* 29. *ib.* 9. *lit. D.*
 Valascus *de Iure Emph.* q. 7. *n.* 2. Vinnius *ad* §. 3. *n.* 8.
 Schütz. *in Comp. Iur. Laut.* permoti auctoritate dicti
 §. 3. *J. de Locat.* & argumento *l. 4 ff. de fide instrum.*

Hicce posterioribus nos quoque ad stipulamur
 quia Contractus Emphyteuticarius adscribendus est
 contractibus consensualibus, Scriptura autem in con-
 tractibus consensualibus necessaria non est, sed pro-
 bationis gratia tantum accedit.

Controversia III.

*An in Contractu Emphyteu-
 ticario transferatur Jus in
 re ?*

JUS in re facultatem moralem esse qua quis sem-
 per & quovis momento asserere sibi potest rem
 sibi obligatam & a quovis possessore detentam in
 primis juris principiis addiscimus, quæritur itaque
 an contractus Emphyteuticarius ita devinciat rem
 Emphyteuticam mediante traditione, ut idem rem em-
 phyteuticam traditam a quovis possessore seu de-
 temptore vigore Juris rei in hærentis recuperare pos-
 sit.

Qui negant jus in re transferri se fundant in si-
 militudine quam habet hic contractus cum locatio-
 ne conductione, nam revera emphyteusis nihil aliud
 est,

est, quam concessio omnis utilitatis in fundo pro
certa pecunia & operis, pecunia consistit in Cano-
ne, & operæ absolvuntur ipsius fundi sterilis melio-
ratione, neque officit, quod Canon multo inferior
sit utilitatis perceptione; cum labor meliorationis
id quod deest Canoni suppleat, & perceptio utilita-
tis in fundo sterili tam magna non sit, cui accedit
expressus Textus *leg. i. c. de Jure Emphyteutico*, qui
hæc verba quæ jam & supra allegata fuere continet,
Jus Emphyteuticarium neque conductionis neque NB.
alienationis esse titulis adjiciendum &c.

Si autem Emphyteusis non est titulus aliena-
tionis, quomodo poterit superveniens traditio in ac-
quirentem jus in re transferre, & ob hanc rationem
forsan dici posset in Gallia Emphyteuses non esse
perpetuas sed dari ad maximum ad 99. seu centum
annos *vid. Ferriere dans sa science parfaite des notaires*
art. 25. Au bail Emphyteutique & dans la Jurispru-
dence du Digeste, titre de l'action descendante de l'em-
phyteuse §. 8. p. 260.

Hæc tamen omnia non impediunt quo minus
dicam per Emphyteusim jus reale in alterum trans-
ferri posse, dummodo traditio contractum subse-
quatur, nimirum Emphyteusis est contractus ex
quo rei Emphyteuticariæ promissor ad eam traden-
dam atque ad utile ejus dominium transferendum
obligatur.

Jus reale autem per traditionem rei in Emphy-
teusim data constitui probatur, quia Emphyteu-
ta

ta jus quod habet, imo rem quam possidet alteri vendere, hypothecare, donare, aut in dotem dare (denunciacione tamen domino in casu venditionis facta) & contra quemvis possessorem utili rei vindicatione insurgere potest. §. 3. l. de loc. l. 71. §. pen. & f. de leg. j. l. 3. C. h. t. L. f. vers. minime licere & in f. C. de Iur. Emphyt. l. 31. de pign. præcipue autem pro utili rei vindicatione militat l. 74. & seg. de R.V. ex qua Emphyteuta actionem instituire poterit eo magis quo certius, illi, qui superficiem tantum in alieno solo ita habet, ut certam pensionem præset, Prætor actionem in rem pollicetur.

Quod objectiones supra propositas attinet facile diiuvuntur distinctione inter dominium directum & utile, & Imperatoris Justiniani declaratione, qua Emphyteusina locacionem conductioem esse negatur. Difficilior videtur esse objectio, quæ ex Leg. 1. C. de Iur. Emph. petita est, sed ab Homonymia verbi alienationis nobis imponi non patiemur, vox enim alienationis in dicto textu significat venditionem, quod non tantum rixæ veterum (quibus disquirebatur an emphyteusis sit locatio conductio, an vero Emptio venditio) clare demonstrant, sed & ex verbo textus manifesto apparet, dum alienatio Contractus dicitur, ergo vides alienationem in sensu improprio sumi, atque eos pueriliter falli, qui id, quod alienatio in sensu proprio significat, applicare volunt alienationi in sensu improprio acceptæ.

B

Con-

Controversia IV.

An Novus Emphyteuta Laudemium debeat Domino non consentienti.

AD Controversiam hanc recte intelligendam observatu necessarium est, Emphyteutam quemvis posse jus suum in alium transferre qui canonem solvere potest. §. 3. *I. de locat. Cond. l. 71. §. pen. & f. de leg. 1. l. 3. Cod. de Iure Emph.* Qui tamen novus emphyteuta pro receptione sua quinquagesimam partem pretii in recognitionem novi domini solvere tenetur. *l. fin. vers. necessitatem & seq. Cod. d. T. Franzk. de Laud. C. 8. n. 14. & C. 23.* quæ præstatio dicitur laudemium & Gallis *Lots & ventes* exprimitur & duodecima vel etiam minor pretii pars est, secundum *Ferriere dans son Introd. de pratique verbis Lots & ventes p. 313.* Quæritur igitur si dominus nolit consentire in novum Emphyteutam, an nihilominus eidem laudemium debeatur.

Negativam suscipiunt defendendam Jason & Amadeus à Ponte & qui se in generali philosophia fundant axiomate; cessante causa, *ajunt*, cessat effectus atque causa Laudemii est receptio novi Emphyteutæ, quæ in invito sive non consentiente cessat, ergo cessante receptione cessat laudemium. Causam autem laudemii esse receptionem probat definitio ipsius laudemii. *Laudemium enim est quota pars (sive sit quin-*

quingagesima, vicesima aut duodecima nil refert, quia Statuta locorum variare possunt) *pretii pro re Emphyteucaria soluti pro receptione novi Emphyteute Domino directo solvenda*, consentit hanc in rem Schilt. qui in dissertat. de bonis Laudemialibus von Ebrschützigen Gutheren. §. XLI. hæc verba habet: Denique causa proxima est ex parte possessoris alienatio de qua diffuse Franzk. Cap. 14. seqq. & resignatio: ex parte Domini vel petitoris NB. consensus, Concessio, immissio (unde alicubi appellatur *Anleit.*) vel investitura regulariter.

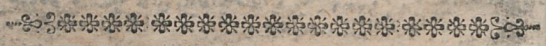
Qui igitur in alienationem non consentit, non consentit in receptionem, qui autem non consentit in receptionem, neque in id consentit quod receptionis causa datur, cujus generis est laudemium. Et si vel maxime Dominus recipere teneretur novum Emphyteutam, attamen ob pervicacem vel agnitionis vel investituræ denegationem emolumento laudemii dignus non videtur, quod ad incitamentum receptionis unice videtur esse introductum.

Sed his non obstantibus verba laudati Schilteri subsequëntia rationes dubitandi modo allatas optime diluere possunt, pergit enim *l. c. potest tamen a lege vel superiore consensus suppleri.* conf. Franzk. contra Bachovium *Disputantem* Cap. V. n. 17. & de suppleto a lege consensu contra Amadeum a Ponte Cap VII. 43. seqq. nimirum negatur id quod adversarii supponunt cessare causam laudemii seu receptionem, legislator enim, dum permittit Emphyteutæ venditori (non obstante denegato consensu) contra domini consensum in alium transferre, hoc ipso supplet Domini consensum, salvo ejus Jure, cui per denegationem con-

consensus cum renunciavisse solido argumento nemo probare poterit, eo magis quo certior juris regula est, renunciaciones strictissimi Juris esse adeoque facile praesumi non posse.

Neque porro ita crude dici potest cessare receptionem, quamvis ultroneus consensus ab initio defecerit, quoniam talis dominus post duos menses cogitur a lege novum Emphyteutam agnoscere quod nil aliud est quam recipere, cum autem coacta voluntas etiam sit voluntas, receptio coacta etiam erit receptio, ut adeoque emolumenta ex eadem receptione fluentia nemo eidem domino jure abjudicare possit.

Ad Dn. KIEN Juris Candidatum.

Auidaces fortuna juvat: non ergo negandum
Quin tibi erit praesto, & nomen & omen habes,
Tutam nonne viam stravit tibi ad utraque Jura?
Optatum attinges, dummodo perge, scopum.

Ea appLaVDens CanIt

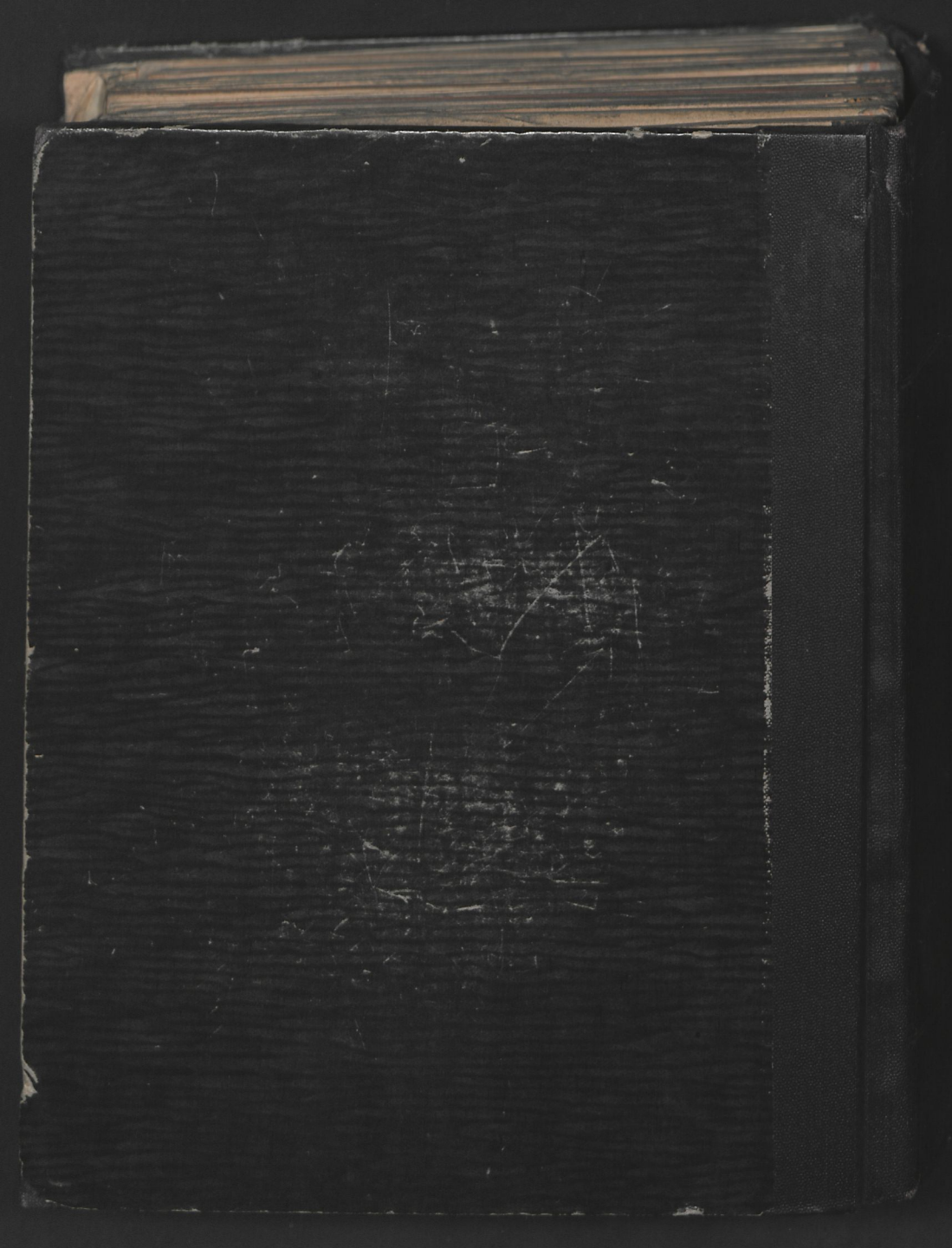
N. RUMPLER Oberehenh.

FINIS.

Strassburg, Diss. 1711-15

X 2310583

9715

No: 955/700

7717,3

I. N. D. N. J. C.
THESES JURIDICÆ
DE
EMPHYTEUSI

Quas
*Adjuvante DIVINO NU-
MINE*

PRÆSIDE
*VIRO Nobilissimo, Consultissimo atque
Excellentissimo*
DN. JOHANNE HENRICO
BOECLERO,
U. J. D. & Juris Publici Professore,
In Alma Argentoratensi Universitate

SOLENNITER Defendet
JOHANNES KIEN, Oberchen-
heimensis, Auctor & Respondens.

D. II. Novembris M DCC XI.

ARGENTORATI,
Literis DANIELIS MAAGII,